

тѣхъ. Сега дигна рѣцѣтъ си на горѣ и зе да мърморѣ: ду-ду-ду-ду като ги хвърляше отъ-време на-време на горѣ съ изражение на безкрайна преданостъ и вѣра въ Бога. Той, бѣдниятъ, очакваше да го подигне Богъ на горѣ, и да го земе при себе си както пророкътъ Езекия.

Около двайсетъ минути държѣше така рѣцѣтъ си на горѣ, безъ да се умори; — на може би, въ нетърпение отъ Божието нехайство, стана отъ-веднажъ, отри си съ ракавъ потѣта отъ лицето, която ручѣше кѣто дѣждъ, пребърна дришите си и съ удвоенъ жаръ продължи своето: ду-ду-ду. Тозъ-пжтъ не се измени нити четвъртъ часъ и Анастасій се дигна, грабна дришитѣ си и ги занесе на-дирѣ въ коушѣтъ. Тука ги сложи и се тръшна на тѣхъ; устата му още непрестанно дѣднѣха и механически бърборѣха: ду-ду-ду-ду; бѣла пѣна се показа на тѣхъ и протече по брадата му.

Тази случка подигна въпросъ за Анастасія при управлението на тъмницата, и на зарѣята го отведоха въ лудницата, а слѣдъ малко време проводиха го въ Еллада, на правителството, на което принадлежѣше.

Може ли отъ подплата да цѣвне роза.

Нѣколко деня преди отиването на Анастасія Иоаннидеса доведоха въ тъмницата четирма телеграфисти, гърци, и ги пушнаха въ нашиятъ коушъ. Тѣ, намѣстиха постелкитѣ си тъкмо до насъ на-дѣсно. А кривдата имъ бѣше, че на нѣкои банкери съобщили лъжливи телеграмми.

Макаръ да бѣхъ тѣхенъ най-близъкъ съсѣдъ, азъ, по обичаятъ си, държѣхъ се резрвирано къмъ тѣхъ, нити се впускахъ веднага въ разговоръ и запознавание. Това, разбѣра се, не ми пречѣше да ги мотря. Единъ отъ тѣхъ веднага привлѣче моето внимание а, тъй да